

Індекс 97835

№ 5 • 2017
травень

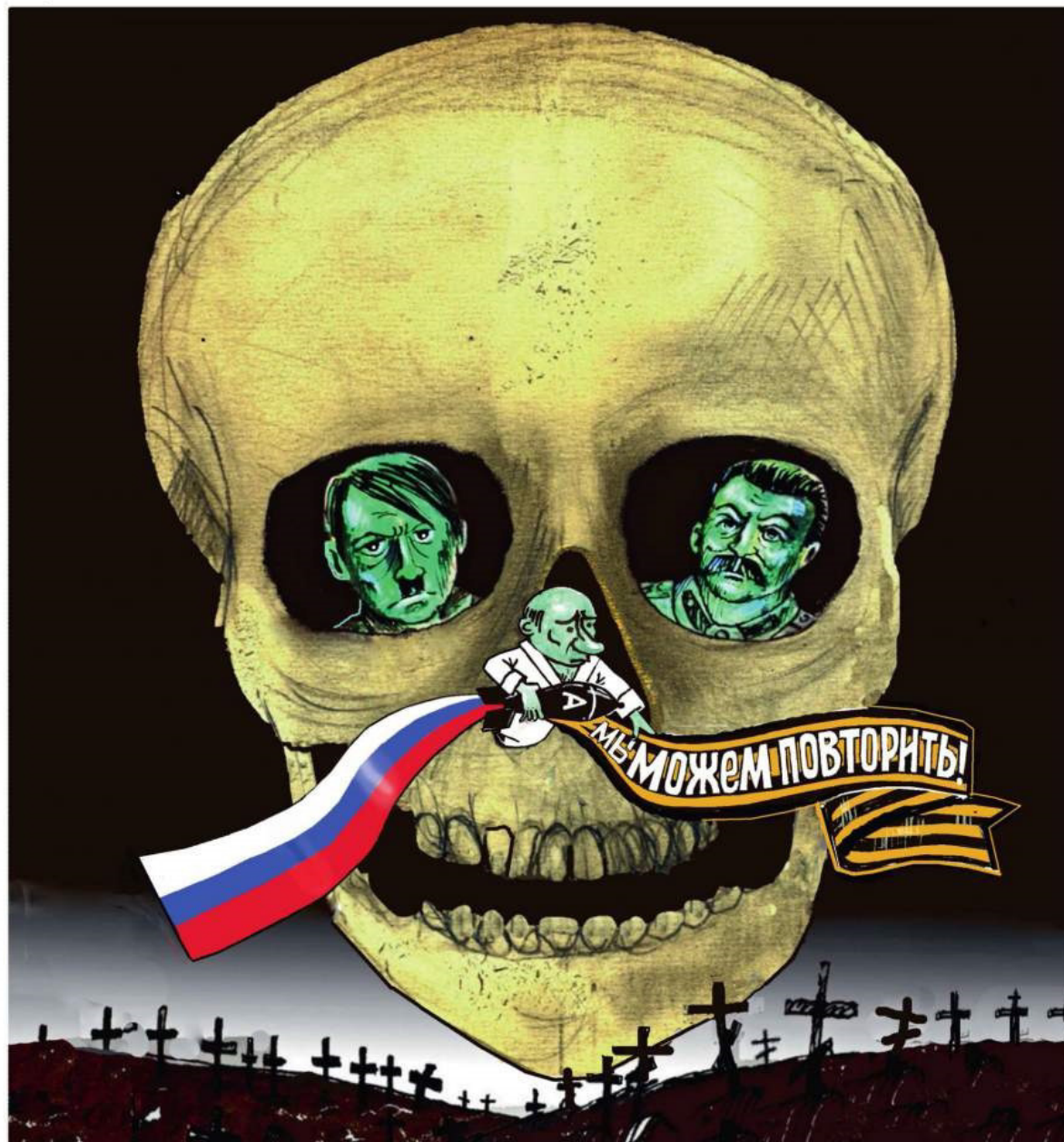
ВЕСЕЛА

РЕСПУБЛІКА

ПЕРЕЦЬ

Валерій ЧМИРЬОВ

Ностальгійна ЕЛЕГІЯ / ПРО СОЛІДАРНІСТЬ ТРУДЯЩИХ.

Хай живе 1 травня – День міжнародної солідарності трудящих!
(Із «Закликів ЦК КПРС до 1 травня»)

Зацвіло повсюдно прапорами,
Ніби забував червоний мак.
«Чайка» виповза повільно з брами,
Мов лискучий у росі слимак.

До трибуни пішки – кроків з двісті,
Але Він, щоб не ковтати смог,
Полюбляє в лімузин свій сісти
І з'явиться, як «з машини бог».

Зараз Він зіпреться на трибуну,
Кине оком на партійну рать
І розкаже, як задля комуни
Солідарність треба «укреплять».

І пройдуть армії повз трибуну:
Гауптвахта й «Авіастройбат»
З виправкою німців і румунів,
Що програли бій за Сталінград...

Потім понесе портрети Леніна
Робітництво кволе і бліде,
Крикне «вра!», а хтось, немов Кареніна,
На трамвайній рейки упаде,

Бо ж сьогодні дудлять прямо зранку...
Веселись, радій, гуляй і пий –
Адже до наступного світанку
Витверезник має вихідний.

(А в тіні, де лип струнки рядочки
Із смарагду заклечали лист;
Весняним, вухатеньким грибочком
Вже на світ проклунувсь кадебіст).

А маніфестація триває...
«Ху...» і «Бля...» – тремтливо там і тут...
То, мабуть, пройшло депо трамвайне.
Ось пішов медичний інститут...

Йдуть ушавлені герої праці...
Ось спортсмени відбивають крок...
Врешті хвіст строкатий демонстрації
Закрутився у людський клубок,

Де усе сміється, п'є, горлає,
Веремія чиниться така,
Ніби відьом незліченна зграя
Збіглась хоронить домовика...

Грім оркестрів... Дітки ясночолі...
Ятки, ятки... Мов Батия стан.
Біляші – в брунатнім солідолі,
І горілки – Тихий океан...

А вина! Домашнього й фабричного...
Ніби плин могутньої ріки...
І закуски класу робітничого –
Пиріжки і плавлені сирки.

І добрячу вихиливши чарку
Натщесерце (оком і не морг!),
Скручені недбало у качалку
Прапори кудись поніс парторг...

Розкриває всенародне свято
Солідарності етичну суть:
В когось пика кулаком пом'ята,
В буцегарню злодія ведуть,

В сквері б'ють невдачу-вуркагана,
Вже пісні лунають де-не-де,
Дехто оре носом під парканом,
Дехто сам додому рачки... йде.

...Крізь вікно звучать музичні гами,
Скрізь пилюка стелиться бридка,
І земля в трудящих під ногами –
Не земля, а гойдалка хитка.

Стяг вгору полощеться од вітру,
Шурхіт – ніби в заростях латать...
Певно, я й собі візьму півлітру –
Солідарність треба «укреплять».

Аскольд БЕГЕБА.
м. Вінниця, святкова маніфестація
1 травня 1985 року.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НАРОДНИЙ ЧАСОПИС «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА»

Панове прихильники і творці сміхового мистецтва!

Генеральна Сміхова Адміністрація Веселої республіки «Перець» закликає всіх, хто не встиг досі передплатити наш журнал, ліквідувати цей прикрий недогляд.

АДЖЕ ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НІКОЛИ НЕ ПРИПІНЯЄТЬСЯ!

Крісловодна громада Веселої республіки «Перець», керуючись єдиним прагненням відродити часопис і працюючи задля цього на громадських засадах, закликає тисячі українців на батьківщині та за кордоном, котрі вже передплатили журнал, активно долучитися до подальшої популяризації видання, аби часопис дістав «друге дихання» і вийшов у наступному півріччі по-козацьки змужнілим на нові читацькі простори.

Залучайте до передплати й купівлі журналу друзів і знайомих, закликайте заможних українців допомагати з передплатою людям небагатим, надсилайте пожертви на розвиток видання, **організуйте передплату журналу** для бібліотек, особливо районних і сільських, для сирітських шкіл-інтернатів і дитячих будинків сімейного типу.

СПІЛЬНОМИ ЗУСИЛЛЯМИ Й УСВІДОМЛЕННЯМ ЗАГАЛЬНОЇ МЕТИ МИ ПЕРЕБОРЕМО НЕГАРАЗДИ Й НЕСТАТКИ НИНІШНЬОГО ЛИХОЛІТТЯ.

Майбутнє – за нами. І воно буде могутнє силою, багате здобутками і життєрадісне, веселе духом!

НАГАДУЄМО УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Для вітчизняних передплатників

Індекс (у Каталогі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати на мінімальний 1-місячний строк	Вартість передплати на 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	16, 05 грн	90,30 грн

ДЛЯ ЗАРУБІЖНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Індекс (у Каталогі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати з авіапересиланням на мінімальний 1-місячний строк	Вартість передплати з авіапересиланням на 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	6 дол. США	36 дол. США

Контактні телефони: (044) 284-77-00; (044) 456-83-27. **Адреса для листів:** журнал «Перець. Весела республіка», а/с 67, м. Київ, 01103.

Адреса для SMS-повідомлень: 050-510-91-64; 050-515-85-22. **E-mail:** Red.Perets2017@ukr.net.

Рекавіти банку для грошових переказів на передплату чи розвиток журналу:

Гривневий рахунок: 26009129418 у БАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві; МФО 380805; код ЄДРПОУ 30970534.

Валютний рахунок: 26009556694 Public Joint Stock Company Raiffeisen Bank Aval, Leskova str.9, KYIV, UKRAINE. **SWIFT:** AVALUAUKXXX

Currency (валюта)	Correspondent bank (Банк-кореспондент)	SWIFT-code	Account number (номер рахунку)
USD	DEUTSCHE BANK TRUST COMPANY AMERICAS, U.S.A.	BKTRUS33	04-400-503
	THE BANK OF NEW YORK MELLON, New York, USA	IRVTUS3N	890-0260-688
EUR	RAIFFEISEN BANK INTERNATIONAL	RZBAATWW	55022305
GBR	BARCLAYS BANK London, United Kingdom	BARCGB22	83301931

КРАСУЙСЯ, ДЕРЖАВО ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ!*

Славень департаментський;
подражання Аскольдові Беребі

Красуйся, державо державних службовців,
В державних службовцях ти щастя знайшла,
Плакаєш достойно велику любов цю,
У центрі Маврропи, як цвіт, розцвіла!

Приспів:

Слався, наш кожен партнер стратегічний,
Що прихватизує все краще у нас!
Вдячність партнерська хай буде довічна:
Нам сорок відсотків – на пиво і квас!

Народного пива, народного квасу
Державні службовці на чатах стоять.
З епохи в епоху, від часу до часу
Службовцям за Справу серця їх болять.

Приспів.

Ми, виборці шасні службовців державних,
За успіхи їхні щоденно п'ємо.
Якщо не заробим на пиво «Преславне»,
Для діла цього самогон женемо.

Приспів.

Як навіть подеколи дехто поїде
На хліб заробити в країнах чужих,
Державних службовців святковим обідом
Він там пом'яне: «Боже, їх бережи!»

*На мелодію Антона Лебединця
Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

Безвізово-європейські придбання

БАЛАДА ПРО ДВОХ ЧИСТОКРОВНИХ ПСІВ

Вернулася з Італії бабця довгожданна,
Приїхала й побачила, що вона бажанна!
Бо всі грошики, що слаа, у діло вложила,
Навіть хату не впізнати, де з дідом прожили.

Зять газдує вже п'ять років, розвів господарку,
І внучечка вже нівроку, грається в кухарку,
Лиш бабусю ще не знає, близько не підходить,
Та зате від неї бабця погляду не зводить.

Сонце місяцю моргнуло, пішло спочивати.
– А бабуся буде з нами нині ночувати?
– Так, онучечко солодка, буду з вами спати,
Але ліжко де ся діло, що було у хаті?

– Мамо, прошу вас сердечно, не мучте дитину,
Розкладачку ми застелим і складемо на днину;
Лиш не знаєм, де вас класти, щоб було зручніше,
Бо у спальні ми зайняли, де спали раніше.

А якщо би в коридорі, там, де Джеська спала,
Там собаці було добре, поки не пропала.
А тепер там спить ротвейлер, його заберемо,
Буде спати разом з нами через ці проблеми.

Та й зять рідний обізався: «Вам скоро вертатись.
Не встиєте замучитись, як треба прощатись.
Ну та й гроші вже скінчились – їх було так мало...
На роботу хто вас візьме? Стариків тут валом...

Ну та й ви вже без роботи не зможете жити...».
І всплакнула українка, не мож' пережити!
– Не журіться, діти мої, пса не виганяйте,
Я піду собі на сіно, те, що біля стаїні.

А на буса передзвоню, як будуть вертати,
То би мене не забули, жду їх коло хати.
Не хочеться в своїй хаті місце пса займати,
Може, Бог допоможе знову в рабство ся найняти...

Оксана ДАШКЕВИЧ-НИКИФОРУК.

НАЗНАЧИЛИ НАРОДЫ-БРАТЬЯ
НАД ВРАЖЬИМ ГОРОДОМ СВИДАНИЕ.
ПРИ КАЖДОМ ИХ РУКОПОЖАТЬИ
ТРЕЩИТ ИМПЕРСКАЯ БРИТАНИЯ.

Господа! Прошу учесть,
что по своей природе Москва
была и остается толерантной
к народам-братьям!!!

НАЗНАЧИЛИ НАРОДЫ-БРАТЬЯ
НАД ВРАЖЬИМ ГОРОДОМ СВИДАНИЕ.
ПРИ КАЖДОМ ИХ РУКОПОЖАТЬИ
ТРЕЩИТ ФАШИСТСКАЯ ГЕРМАНИЯ.

1940

2008-2017

1944

Валерій ЧМИРЬОВ

Плакати Кукринікси-Маршака СРСР

НАРОДНА ОПТИМІСТИЧНА

Крим віджали москалі,
Кавказці – базари.
В банках, знаєте самі,
Люди в окулярах.

Але є горОди в нас,
Де гнемось раком.
На будовах повсякчас
Мерзнем, як собаки.

Ми позиції оці
Не здамо ніколи!
Бо такими люблять всі
Інші нас довкола.

НА НЕВІДОМОГО ЧУВАКА

Я стою на бугру,
Як тушканчик в степу, виглядаю...
Взяв на себе я труд:
Перейматися долею краю.

Я стою, як Ілля*
(Втім, він верхи сидів на коняці),
І дивлюсь: звідкіля
Й хто пристане до нашої праці?

Я стою, аж закликаю.
Скрізь болючі, запущені теми...
Де ж, нарешті, чувак,
Що розв'яже нам наші проблеми?!

* Муромець, блін! (Прим. автора.)

НА НАШ ВИБІР

Настала пора – вибирати.
У мери аж трусяться три.
Ще чинний – тупий і затятий,
А другий – як шулер, хитрить.

І ще один – просто нахабний,
Своє чи чуже – відбере...
Гадає народ православний,
Кого він із них обере?

Втім, є в претендентів ще риса,
Яка їх зближа і ріднить:
Всі троє, як кажуть, не лісі
Казенне тихцем прихопить.

НА ПРИЗНАЧЕННЯ ІНОЗЕМШВ НА ВИШІ УРЯДОВІ ПОСАДИ

Здогадувався. А недавно
Дізнався з казенних джерел:
Нема в нас чиновників вправних,
І що не міністр – пустомел.

Немає у нас урядовців,
Стійких до «зелених» принад:
До виборів всі – чесні хлопці,
А після – все тирять підрад.

Свідомий державних проблем цих
Запропонував наш глава
Звернутися до іноземців:
Бо наша нездатна братва!

Закінчилися чесні в нас. Влади
Кому доручити кермо?
Й сумлінних тепер на розсаду
Ми з інших земель беремо.

Павло СТОРОЖЕНКО.

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМІРЬОВ

Давно відомо: якщо телефон різко скиглити пізно ввечері, це ще не значить, що хтось хоче чемно побажати тобі спокійної ночі. Навпаки... Цього разу телефонував мій давній знайомий краєзнавець і громадський активіст із Лиману. «Не спиш?» – бадьоро почав він. А далі у слухавці зашипіло і затріщало так, що мені вже дійсно було не до сну. «За...ра вр...ці де...ї че...аю біла...» (він назвав місце на одній з околиць міста). «Поїде... на розкопки. Зн...шли дві ... ліки могили ... кантропів». Звісно, я був ошелешений звісткою настільки, що навіть не перепитав: зустрічаємось о 9-й чи 10-й? Встиг тільки вичавити з себе: «А багато?» «...сятків два! – почув у відповідь». Далі, судячи з уривків фраз, приятель попросив поки нікому не повідомляти про знахідку і відключився.

Нічого собі! Невже дійсно вдалося натрапити на залишки пітекантропів – викопного підвиду гіпотетичного посередника між мавпою і людиною? Та це ж сенсація!

«На автоматі» поставив заряджати батарею фотоапарата, підготував диктофон, блокнот тощо і почав міркувати, у кого вранці випрохати гумові чоботи (бо ж розкопки!). А потім взявся гортати товсту енциклопедію, оновлюючи знання про пітекантропів. Отже, що ми маємо? Пітекантроп, він же архантроп чи мавполюдина вважається проміжною ланкою між австралопітеками і неандерталь-

цями. Вперше був відкритий у 1891 році на острові Ява. Мешкав близько 1,5 мільйона – 500 тисяч років тому. Що ще? Цей тип невисокого зросту (трохи більше 1,5 метра), з архаїчною будовою черепа: неабияка його тов-

щина, низька лобова кістка та дуже розвинені надбрівні дуги. А скошене підборіддя свідчило про початкову стадію розвитку мови. Та й за обсягом мозку (800 – 1100 «кубиків») він відставав від людини розумної.

Роздивляючись зображення пітекантропа, точніше, реконструкцію за знайденим черепом, яку виконав відомий антрополог Михайло Герасимов, враз мимоволі здригнувся. Що за дідько? Адже щось схоже я недавно вже десь бачив. Але де? Знову увімкнув комп'ютер. Так і є! Увечері переглядав сюжет «з того боку» про відвідини лідерів самопроголошеної «ДНР» могили бойовика під прізвиськом «Моторола», який загинув від вибуху в ліфті посеред Донецька сорок днів тому. І знову вдруге за вечір-ніч сам до себе промимрив: «Нічого собі!» Та ці пики схожі на результат роботи Герасимова, не-

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарш Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Активне виховання

гумореска

Коли мій син приніс зі школи сорок сьому двійку з арифметики і вісімнадцяту з рідної мови, я переконався, що довіряти дружині тонку справу виховання молодого покоління не можна, і вирішив особисто включитися у педагогічний процес. Для початку вперіть кохану дитину старою пантофлею, а потім вдався до більш активного методу впливу нат гармонійний розвиток особи: взяв пояс і урочисто сказав:

– Знімай штани, ледащо!

Після відповідної процедури, під час якої виявилось, що мій син має високий, але не дуже мелодійний голос, я трохи відпочив, переглянув свіжі газети й журнали, поділився з сусідом враженнями стосовно погоди на Полінезійських островах і з новими силами

приступив до виконання свого батьківського обов'язку.

– Задачу не можеш розв'язати? І не соромно тобі, недотепе? Та я в твої роки тільки те й робив, що задачі розв'язував. Вночі, бувало, прокинувся і розв'язую. В кіно сиджу – знову ж таки розв'язую. А іноді й зав'язую. Та що там говорити, – запалився я. – З уроків тікав, аби тільки з Ганею в парку задачі порозв'язувати.

– А хто така Ганя? – несподівано зацікавився син.

– Відмінниця, – твердо відповів я, намагаючись пригадати, чи одержала довгоного й руда Ганя хоч одну п'ятірку за своє шкільне життя. – Але це тебе не стосується. Давай краще оту нещасну задачу. Зараз ми її, як горішок... Зараз ми її... Зараз... Слухай ти, телепеню, а як діляться дробу, не пам'ятаєш?

– Ні, тату, – єхидно відповів телепень. – Я ж через них, клятих, і двійку сьогодні відхопив.

За єхидство я йому, згідно з педагогічним протоколом, тут же всипав, а всипавши, порадив надалі в усіх математичних питаннях звертатися до вчительки.

– Мало того, що на роботі гориш, сил не шкодуєш, так ще й дома відпочити не дають, – сказав я і кинувся до телевізора, бо якраз починався новий фільм.

Наступного дня я вчив сина студіювати граматику.

– Відмінювання іменників? Боже, як могло у мене – природженого інтелігента – народитися таке олудало! Та я в твої роки відмінював направо й наліво. І не тільки іменники, а й прикметники, префікси, навіть суфікси, – нахненню повчав я свого двійчника.

– Су...суфікси? – вражено перепитав він.

– Так, і суфікси, – з гідністю підтвердив я. – Пам'ятаю, як сьогодні, вся школа про мене говорила, коли я одного разу провіднівав кілька суфіксів. Але це дрібниці. Перш за все, треба встановити, що ж таке іменник. А іменник – це частина мови. Тут, головне, не сплутати, де частина мови, а де частина світу. Я в

твої роки жив не в таких прекрасних умовах, як ти, от і плував спочатку. Але завдяки своїм природним здібностям, швидко розібрався. Ну, второпав, що таке іменник і як його відмінювати?

– Ні, тату, – промимрив син.

– Ах, не зрозумів? – справедливо обурився я і з допомогою паска негайно вдався до активного методу виховання.

За тиждень мій нащадок приніс ще одну двійку.

– Знову? – грізно спитав я.

– Ага, – заскиглив він. – За неправильні дієслова.

– Ось вони, згубні наслідки твоєї антипедагогічної діяльності, – накинувся я на дружину. – Докотився – уже за неправильні дієслова двійку отримує. Замість того, щоб чесно взятися за правильні. Та я в його роки ніяких неправильних дієслів узагалі не знав. А він, бачте, сьогодні в класі ними розкидається, а завтра почне їх на парканях писати!

Довелося перейти до випробуваного активного методу.

Увечері до нас завітав гість – товариш моего щасливого дитинства. Не порадившись, він почав розчулено копірситися у деяких делікатних нюансах нашого минулого.

– Ніколи не подумав би, – почав цей любитель спогадів, – що ти виб'єшся в люди. У школі ж був останнім ледащою. Навіть у десятому класі два роки сидів – небувалий випадок.

– Ти, власне, про кого? – спробував я врятувати становище, але було вже пізно.

– Та про тебе ж, про тебе! – радісно заволав він. – Пригадуєш, ми ще тобі під час екзаменів шпаргалки у вухах носили!

...Вранці мене розбудило відчуття якоїсь дивної непорушності. Виявилось, що я міцно прив'язаний до власного ліжка, поруч з яким стояв син і діловито висмикував пасок із моїх штанив.

Володимир ЧЕПІГА.

мов дві краплі крові тисяч людей, які загинули на Донбасі після нашестя агресивного й деградуєного підвиду людини вже не розумної. Тільки й різниці, що зайди вдягнені не у плямисті шкіри вбитих ними тварин, а натягли на себе сучасну камуфльовану військову уніформу, видану їм зі складів сусідньої держави. І озброєні не кам'яними рубилами чи замашними палицями, а обвішані з ніг до голови новітньою зброєю, якої годі й шукати у воєнторгах. Та й мешкають не у примітивних печерах, а у «віджатах» комфортних будинках і квартирах, господарі яких у кращому випадку встигли втекти від них, а у гіршому – опинилися «на підвалі» чи взагалі «зникли безвісти»... Ці паралелі настільки вразили, що знову заходився вивчати всю доступну інформацію про найдавніших людських істот. У це важко повірити, але деякі характеристики немов писані про згаданих наших сучасників. Наприклад, ось це: «Низький похилий лоб свідчить про недорозвиненість лобних куль мозку, що відповідають за складне асоціативне мислення, а також містять центри гальмівних процесів. Іншими словами, порівняно з сучасними людьми, вони були нездатні до складного мислення, а недорозвиненість гальмівних центрів робила їх дуже збудливими й агресивними. Це у поєднанні з фізичною силою та досить ефективною зброєю зумовлювало

часті кровопролитні сутички, які становили серйозну загрозу для існування самої популяції...» Погодьтеся, хіба йдеться не про безкінечні криваві «розбірки» поміж постійно конкуруючими угрупованнями всередині проросійських незаконних збройних формувань?

Цур йому! Намагаючись думати про щось гарніше, з нетерпінням очікував ранку. А прибувши на умовне місце зустрічі, нарешті засипав запитаннями свого знайомого.

– Які ще пітекантропи? – здивувався він у відповідь. – Приснилося! Я розказував тобі про знайдені у лісі дві приховані могили безіменних пугікантропів! Хіба не чув про них? Ну, саме так іноді наш люд називає російських найманців – жертв брехливої путінської пропаганди. Тих, яких обдурили і послали сюди на забій, як тварин! А потім нишком закопали у безлюдному місці. Тому треба тепер хоч перепоховати їх по-людському, на кладовищі...

Це згодом і було зроблено. А я того вечора знову заколисував себе думками про щось гарне. Наприклад, про тих же найдавніших і симпатичніших істот – недорозвинених пітекантропів, неандертальців чи взагалі про людоджерів із загублених у океані островів.

Павло КУЩ.

Олег ГУЦОЛ

OLEG GUTSOL
UKRAINE

МЕНІ Б ВАШІ КЛОПОТИ!

– Що з вами, колего? Ви такий заклопотаний.
– Нічого дивуватися. У мене п'ять дочок і жодного зятя...
– Ха! Мені б ваші клопоти! Що б ви чинили на моєму місці? Маю єдину донечку, але вже п'ятого зятя!

НІЯКОЇ НЕДУГИ

– Твоя дружина вчора в театрі так жахливо хахикала. Усі поверталися в її бік. У неї часом не застуда?
– Ні. Ніякої недуги. У неї нова сукня!

ПЕРШИЙ ІЗ БАГАТЬОХ

Мати запитує доньку:
– Кого це ти до мене привела?
– Це, мамо, мій майбутній перший чоловік.

ДЛЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ДІАГНОЗУ

В одного лікаря питають:
– Чому, оглядаючи пацієнтів, ви завжди цікавитесь, як вони харчуються? Це що, має значення для встановлення точного діагнозу?
– Для діагнозу – ні! А для визначення суми гонорару – так!

ЧОТИРИЛАПІ ПОМІЧНИКИ

Чоловік вирішив купити собаку, яка могла б щоранку брати у поштаря і приносити йому свіжі газети. Прийшов на собачий ринок і запитує в продавця:
– Чому у ваших двох однаковісньких собак така велика різниця в цінах?
– Тому що та собака, котра дорожча, принесе вам газети навіть тоді, коли ви їх не будете передплатувати.

НЕВГАСИМИЙ СВІТИЛЬНИК

– Учора всю ніч у вас горіло світло? Загуляли з гостями до ранку?
– Ні. Завтра повертається після лікування моя дружина, і в неї може виникнути питання, чому так мало нагоріло за електроенергію!

ЗАДЛЯ З'ЯСУВАННЯ АВТОРСТВА

– Нащо ти наклеїв на зошит з алгебри батькову світлинку? – запитує мати в сина-школяра.
– Вчителька вчора сказала, що вона хотіла б побачити того йолопа, який зробив мені домашню роботу.

ПЛАТА ЗА КОХАННЯ

Подружня пара дивиться по телевізору славетний фільм Лукіно Вісконті «Рокко і його брати». А потім жінка питає чоловіка:
– А чому ти мене ніколи так не любив, як Ален Делон у цьому фільмі?
– А ти уявляєш, скільки йому за це платять?!

Повідомила **Віра ДЗВІНКА**.
м. Глухів Сумської області

Гуцульські монологи

Частина 1.

Мамо, рихтуйте весіле!
А без чого весіле не весіле? Правильно – без цьоці з Канади.

Зразу після цьоці йде бубен. Бубен – то дуже важко і ніяк не можна го упустити, бо як не буде бубна, то що будете після гостини завдавати? Дальше треба автобус – бись ті всі гості кудась погрузити. Як вже є автобус, то можна і за вельон згадати – наречена без вельона, то як молодий без споднів – встид-публіка. Як знайшлись-ти вельон (то таке біле на голову ся чіпляє, дуже подібне на фіранку, але чистіше – о, точно, таке чисте, як фіранка перед Великоднем), то можна вже й про залю подумати. Залю мусе бути велика, жиби всі триста трийці гостів ся вмістили і дуже пишно вбрана, жиби перед цьоцьов не було встидно, бо вона в своїй Канаді гей-гей які швета бачила!

Значе так во – цьоця є, бубен є, автобус заказали, вельон такий білий аж ся світе, залю прибрали – тепер треба починати пляцки печи, свиню годувати і якогось шпиртного доброго зі Польщі привезти. Пляцків має бути в два (а ліпше як в три чи в чотири) рази більше, ніж в Гані на весілю, бо то не діло, як буде так само. Свиня має бути така ладна, як писаночка. Як нема такої свині, то ліпше взагалі її на весіле не готувати, жиби ся не спозорити. Не маєте свині – робіт кишку, то ся з'їсть.

Йой, а що ж то не кажете? Булась би забула – треба ше ся з лабухами домовити, бо хто марша заграє?!

І ше єдно – про браму маєте пам'ятати, брама то дуже важко – перші трийці гостів можна зразу з брами в автобус грузити (для них весіле вже ся вдало), по-друге, як не буде брами, як мають сушіди взнати шо тутка-во весіле?

P.S. Піст вже скоро ся кінчає – пора би вже й цьоцю з Канади просити!

Частина 2

Весіле, то вам не коники ліпити – тутка-во підготовка треба!

Як вже сьте з цьоцьою з Канади домовились, автобус винайняли, і свиня стоїт в хліві, чекає свої години, то можна і про решту подумати. Є вельон, то мусе бути і плаття – таке біле як вельон, а ліпше ше біліше, бись очі тим госьтям разило. Найліпше плаття брати на краківському – там і дешево, і вибір є (не дай Бог, надумаєте в оренду – то на все життя собі проблем наберетесь, бо хто його знає чи вінчане воно чи не, люди теперка-во любе підсунуть!). Після плаття треба мешти – мешти можете взяти старі, хто то під платтям буде видіти, нашо лишні гроші платити?

А хто буде знимки робити? Та хто-хто, Стефку вуїко з Гамерики нового апарата вислав, то шось там нацьолкає – потім си виберете. ВідЕо... Відео – то вже складніше, бо весіле – раз в жиТю, хочеться шоби в тім фільмі і зорі ся світили, і голуби літали, і риби пливали – як в Нуськи в девідисеть третому, ну пам'ятаєте, де ше тігр такий ладний на фоні був... Того на відео треба ся трошка стратити, але не дуже так сильно, бо є такі майстри, жи то за півлітра-літр зроблять!

Точно-точно, а хто буде на тім весілю говорив? Як не маєте такого сушіда, жи все язиком плеще, то найміт Михася з Перемішлян – він своє діло знає – говоре так, жи не то шо вуха – квіти на столах і ті в'янут. Він вам так гостів забаве, шо будете ше три роки му дякували!

Йооооо, а студенина, студенину хто варити буде? Вже знайшлись-ти таку газдиню? Як не, то поспішіт, бо ваненку-другу студенини наварити, то вже не жарти, то не кожда вдасть!

P.S. Сильно там не стратьте, бо весіле мусе ся окупити – весіле, яке ся не окупило, то вже не весіле!

P.P.S. Любітьсі, женітьсі і про цьотку з Канади пам'ятайте!

Марта ГУЛЕЙ.

Олег ГУЦОЛ

Вітаємо ювіляра!

**Дмитрові
МОЛЯКЕВИЧУ –
90+1**

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Про забезпечення здорового довілліття і належного суспільного визнання ветеранам сатиричної праці

1. Враховуючи надзвичайну виснажливості і небезпеку роботи сатириків, що підтверджується багатоговісковою практикою їхнього разового або групового винищення шляхом скидання в провалля, спалення на вогні, замучення в темницях, повішення й розстрілювання (Езоп, Алеко Константинов, Новіков, Рилєєв, Василь Чечвянський) виселення зі столиць на далекі околиці імперій (Овідій, Шевченко, Остап Вишня) запровадити з 1 квітня цього року режим всіякого сприяння довготривалому й плідному в творчому відношенні життю українських сатириків, котрі змогли вижити і досі тримають у руках перо.

2. Працівникам редакції з посиленою увагою ставитися до писань ветеранів і, якщо їхній почерк чи машинописний друк дозволяє розібрати написане, друкувати поза чергою з обов'язковою письмовою обіцянкою виплатити гонорар, щойно журнал досягне рентабельності чи не буде закритий після раптової зміни політичного курсу чергової влади.

3. З метою розголошення трудових подвигів сатириків задля торжества соціальної справедливості й утвердження оптимістичних настроїв серед народних мас шляхом культивування розмаїтих видів сміху й кепкувань встановити такий порядок відзначення ювілеїв сатириків: перший ювілей відзначати не раніше настання 50-річчя сміхотворця; наступні ювілеї відзначати через кожні 10 років з винятком для 85-річного віку; після настання 90-річчя сатирика ювілей відзначається кожного року із запрошенням ювіляра до редакції, проведенням творчого вечора силами редакції і фуршету за рахунок ювіляра.

4. Перше святкування, на підставі п.3 цього Указу, на тестовому рівні провести 28 червня 2017 року під гаслом «90+1!» на честь класика української віршованої сатири Дмитра Молякевича.

5. Відповідальним за виконання цього Указу призначити Генерального Сміхового Адміністратора журналу «Перець. Весела республіка» Іщенка Юрія Миколайовича.

6. Указ набуває чинності після погодження його з Президентом, що працює на демократичних засадах, Георгієм Відсебеньком і опублікування в журналі.

Президент Веселої республіки «Перець»

Юрко НЕДАЙМАХУ.

Уроцище Конча Заспа, 1 квітня 2017 року

Завітав знайомий мій у гості.
Глянув я на нього — ну й дива-а! —
Не впізнати — шкіра лиш і кості,
Почала облизать голова.

Свят! Свят! Свят!.. Ото лиха година!
Не таким його я бачить звик —
Був здоровий завше, мов скотина
(Вибачте — здоровий, наче бик).

І от маеш: спав отак із тіла.
Просто тінь лишилася сама...
Що ж то за біда його обсіла?..
Думаю — не беру ума.

Починаю обережно, стиха:
— Щось, — кажу, — подавсь ти...
Гай-гай...
Чи хвороба узялась до лиха?
— Ет, — махнув рукою, — не питай...

«А, — гадаю, — знать, сердечна рана,
Не інакше, як ота біда».
— Може, — кажу, — зрадила кохана?
— Е-е, якби ж... Усе це — юринда.

На хворобу ще знайшлися б ліки,
Чи минула б напасть та сама.
А кохання — також не навик,
Бо нічого вічного нема.

Тут же, бач, така біда і муки,
Скоро буду сам собі не рад:
Іншим щастя лізе просто в руки,
А до мене — повертає зад.

От хоча б узяти мого брата.
Так йому — дахва, а не життя:
То, дивись, підскочила зарплата,
То вступнув якесь там відкриття.

То, дивись, померли наші тато.
Тисячу лишили в акурат...
Поділитись довелося з братом...
У сорочці народився, гад!..

Як за іншим — щастя йде по п'ятах,
Все йому само кладе у рот.
Тут же усміхнулось раз, так брата
Дав Господь... Ну, просто анекдот!

От і на знайомих я дивлюся,
І хапає душу за живе —
Там, де інші покректати мусять,
Ім само до рук усе пливе...

Ні, ти слухай, слухай. Ти не смійся...
От хоча б сусід у мене є.
Тихий такий, тихий, а — не бійся —
Там, де й не сказав би, виграв.

Щастя так і пре йому до хати...
Інвалідну пенсію дали...
А мені — чекати ще й чекати,
Чорт і знає, чи й дадуть коли...

Кажуть, од здоров'я все залежить.
На здоров'я не жалюся, ні.
Та коли вчепився, було, нежить,
Бюлетень дали на три лиш дні.

А як, бач, знайшовся у сусіда
В голові якийсь ото тромбон,
Він собі виележувався з літа
Аж до січня, наче фон барон.

Як для нього, бачиш, то й уколи,
Грілка і кисневі подушки,
А мене — ні разу й не вкололи,
Лиш дали нещасні порошки.

Коли раз я намозолив ногу
(Шиють, партачі, взуття тверде!),
Викликав швидко ту допомогу.
Думаєш, приїхала? Та де-е!

А сусід? Ге, він би тим журився!
В нього (і то — правда на всі стол!) —
День, од сили три мине — дивися —
Вже й стоїть машина із хрестом!..

Нещасливий, видно, я од роду.
От небіжчик батечко. Еге ж,
Залишили тисячу, як льоду,
Але й брата залишили теж...

Ух, і доля ж! Формена гидота!..
Отака паскуда із паскуд
Висушила б навіть бегемота,
Ти ж ще питаєш, чом я схуд!..

Ну та що з бідою зі своєю
Я до тебе пхаюся, далебі?!
Якось чув он, що на лотерею
Аж троячка випала тобі!

Всі такі ви! Ще от лобо-милу
І машину виграєш отак...
От людині щастя привалило..
Дурням доля годить. Це вже — факт!..

То-у!.. А ти чого це, вражий сину,
Витріпивсь на мене, мов змія?
Вже злякався, що оту машину
Замість тебе виграти можу я?!

От йому, бач, душу виливаю,
Він же — в ложці ладен утопить...
Ну, нічого. Щастя тут хоч маю,
Хоч на ворогів мені щастить...

...Він пішов,
(Хоч, правда, ще не скоро)...
Я ж сиджу, засмучений украй:
Це ж, виходить, я — лютячій ворог!
Значить, я — паскуда!.. Ай-й-й-й!

Ближнього любити ми повинні,
Як себе! Це — заповідь стара!..
Я тому знайомому одинні
Зичу більше, ніж собі, добра.

Наміри у мене — благородні,
Просто сам себе не впізнаю:
Я молюся: хай би в ж е й сьогодні
Він розкошував собі в раю!

В райських кущах на широку ногу
Жив би, нюхав ладановий дим...
Я, на щастя, — грішний. Слава Богу,
Не аустріюсь на тім світі з ним.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

«ГОРОТПАХА»

КАТАМБУРИЗМИ

Купили для тренування три мати
тепер проблема: де тримати?

Вивів фарбою на паркані:
«Цей парк належить Анні».

Директор врешті видав наказ:
«Перевести Майстренка на КАЗ».

Й досі ще десь радять –
не одній дівчині –
шукати жениха багатого, в чині...

Білизну з добавками пере Вірка:
з санепідемстанції їде перевірка.

А ви доїхали до Сум? Ні?
Так ось чого такі сумні!

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани

Кельменецького району на Буковині

ЧОРНО-БІЛИЙ Світ

– Ти подивись, скільки злості, скільки непримиренності один до одного в наших депутатів.
– Та не хвилюйся, тільки варто нам пройти, як вони помиряться... Вони ж – куми!..

– Чого, Боже, зажурився?..
– Та щось голова болить... Бачиш, оно чорти ще один завод по виробництву бітуму відкрили?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Степан Задрипан вирішив іти в депутати. «А чом би й ні? – подумав він. – Робота не курна і заробіточна. Зарплата солідна, і видають її без затримок. Треба лише своєчасно голосувати: скаже начальство проголосувати «за» – нате вам «за», зроблять відмашку, щоб голосував проти – отримуйте «проти», мовляв, я також маю свою власну думку.

З цими міркуваннями Степан почимчикував до штаб-квартири осередку партії, котра мала більшість у місцевій раді, для оформлення свого членства. Ясна річ, там зраділи новобранцеві, хоч і знали про його деякі дивацтва, але все-таки дали заповнити анкету вступника, поставили кілька запитань. Коли ж він одразу заявив, що готовий балотуватися на виборах, партійні функціонери трохи насторожилися, хоч і не показали свого збентеження.

Уважно вивчивши заповнену Задрипаном анкету і послушавши його відповіді на запитання, очільники «керівної і спрямовуючої» політичної сили району кандидатуру самовисуванця обережно відхилили: ніде не працює і не збирається трудоваштовуватися, кілька років тому мав три приводи до міліції за постпийницький бешкет... Одного разу він навіть металевий паркан біля селищної ради почав розбирати на брухт, та пильні аборигени цієї слобожанської тматорокані, звиклі до зухвалих крадіжок, своєчасно відреагували на спробу незаконної приватизації громадського майна, хоч до реформованої поліції тоді й не заявили... З огляду на незадбаний суспільний статус законопорушника і його дещо пошарпану екіпіровку. Народ тут жив досить людський, терплячий і не дуже схильний до рукоприкладства, якщо чиясь діяльність гвалтовно не зачіпала особистого майна чи, сказати б, різних ділянок тіла.

Зрештою, після підозрілого перешіптування нечисленного партійного активу, в

офісі, густо заставленому вазонами й прапорами, що нагадало новобранцю ритуальну контору, на мить запала тривожна тиша. Але саме в той момент, коли пам'ять Степана почала відтворювати йому фальшиво-печальні картини недавнього похорону тещі, в справу втрутився завідувач оргвідділу партійного осередку, який за розподілом обов'язків серед партійної еліти відповідав за підготовку до виборів:

– Що ж тут таке коїться, панове? – спокійно, по-діловому зауважив він. – Єдиний

Зустріли Степана в сільському клубі, збудованому ще в чорні часи імперського колоніального гніту і відреставрованому в часи хрущовської відлиги. Взагалі-то ця будова мала давно завалитися, але її стелю міцно підпирала своїми цегляними структурами потужна піч, що була складена за часів імператора Олександра II, якраз напередодні другого замаху на нього народодовольців. Степан піднявся на сцену кваліфіковано озирнувшись навсесті, чи нічого тут не привалить його. Але будівля трималася

кандидат від народу... – сказав, і, оглянувши присутніх, поправив себе, – єдиний кандидат від трудящих, а ми його блокуємо. Чи правильно це? – писклявим оксамитним тенором вигукнув він.

– Ні, ні! – почувся поодинокі хрипкі голоси, ніби їхні власники під розписку захворіли на ларингіт.

– Тож і я вважаю, що Степана Задрипана ми повинні внести до списку кандидатів. А там... – він зробив невелику паузу, під час якої всі функціонери підняли голови. – А там – як Бог дасть...

Невдовзі кандидатуру Степана таки внесли до партійного списку, затвердили графік поїздок по району і зустрічей із виборцями. Довго сперечалися, куди спершу послати Задрипана – в село Високі Гори чи в село Болотяна Заплава. Зупинилися на селі Глибока Прірівя.

міцно, немовби обіцяла, що переживе ще не одного імператора.

Коротенький текст на папірці, що дали в штабі осередку, Степан протарабанів за кілька хвилин. В залі запанувала тиша.

– Хто має запитання? – з острахом дивлячись у зал, промимрив представник партійного штабу. В залі – тихо.

Раптом серед розрізнених голів підвелася рука діда Шила, колишнього колгоспного конюха, ветерана соціалістичної праці, кавалер медалі «За трудову доблесть».

– Будь ласка! – тремтячим голосом звернувся до діда функціонер із району і скопа поглянув на Задрипана.

– А скажіть, шановний, чи ви не із тих Задрипанів із села Суха Гілка, що славилися ледарством на всю округу?

– Ну, що ви, – ковтаючи слину, немов гірку мікстуру, вичавив із себе Степан. –

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО

Сергій ФЕДЬКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій МОМОТ

Микола КАПУСТА

Наше справжнє прізвище Задрипан, – вимовив він з наголосом на останній склад слова. – Мої пращури були бунтарями і не підкорялися панові, тому їх так і звали – Задрипани. Але потім якийсь чиновник загубив одну літеру, от ми і страждаємо, вся наша родина не один десяток років страждає від цієї прикрої помилки, від несправедливості.

В залі загуділи так, що довірена особа Степана – охоронець селищного цвинтаря Герасим Коцюба, людина з виразом обличчя ката-енкаведиста, змушений був зробити присутнім погрозливе зауваження:

– Будь ласка, запитуйте по ділу. А то... Розумієте, нам ще багато куди їхати...

Дід Шило стояв, ніжно поглажуючи свою довгу сиву борідку, неначе саме вона мала ставити кандидату запитання. Ветеран дармової праці кашлянув і знову звернувся до Задрипана:

– А скажіть, шановний, чи буде в нас дорога до райцентру? Тут ваш попередник з партії ригоналів обіцяв її зробити, навіть почали щось копати. Але на тому й полишили: зруйнували стару дорогу, якою можна було в негоді дістатися райцентру, але як тільки став депутатом, про дорогу забули, а ми його навіть прізвище не встигли запам'ятати – жодного разу до нас не навідався.

Степан задер догори голову, немов би про щось розмірковуючи, і раптом випалив:

– Потрібна субвенція! Зверніться громадою до районної ради, а я вам допоможу. Задрипану так сподобалася власна відповідь дідові, що від внутрішнього задоволення навіть кислуватو всміхнувся: що б там не подумали конкуренти, а парирував розумно – принаймні так йому здалося.

Це невідоме, але красиве слово «субвенція» він почув якось у районі, коли збирали на нараду кандидатів у депутати. Він

довго не міг втямити, що слово те означає, але йому закортіло саме це мудре слово тут вимовити.

Дід Шило отетерів. Він не те що достеменно не знав значення цього слова, але й взагалі почув його вперше. Присутні в залі зчинили галас, завертіли головами, почали перешіптуватися, з'ясовуючи що означає ота загадкова «субвенція».

Врешті дід Шило знову взяв слово.

– Ми тут порадилися, порахували і вирішили, що субвенція в нас буде. І запевняю вас – добряча буде! Так, десь зо два відра до кінця тижня назбираємо. Самогон у нас женуть чистий, міцний, без запаху і присмаку – перший сорт. А ви вже там посприяйте, щоб нам дорогу полагодили. Одна надія на вас...

Степан Задрипан від почутого мало не зомлів. Перед ним чітко вимальовувалася перспектива виборчого провалу. Він розгублено глянув на представника партійного штабу, який чомусь саме в цей трагічний момент заклопотано перебирав у папці папери, потім, набравши повні легені повітря, з нахабною упевненістю глянув на притихлий в тривожному очікуванні зал і гаркнув, як бувало в кінці звичного застілля:

– Дякую за щедрий прийом! Тож вип...

Задрипан на мить заціпенів, аби мимоволі не ляпнути свого традиційного заклику, і вже менш емоційно продовжив:

– Тож виправдаю ваші надії! Щоб я так жив!

Боковим зором Задрипан зауважив, що хтось ізбоку до нього по-зміїному шипів і нестримно жестикулював. Він на мить кинув туди погляд. Довірена особа із-за сценічних лаштунків на мигах грізно диктувала йому, що давно пора обідати, а не розводити балачки, коли холодне обіцяний шашлик.

Валерій КОВАЛЬОВ.
м. Харків.

ХОТЯТ ЛИ РУССКИЕ ВОЙНЫ...

Нові тексти на старі мелодії

«Хотят ли русские войны?» —
Спитайте ви у Сатани,
Що оселився в їхні душі.
І трусить «гради», наче груші.

«Спросите вы у тех ребят...»
На жаль, спитати нема у кого —
В гробах вертаються назад
Сини до отчого порога.

«Расцветали яблони и груши» —
В Криму «воняло русскою весной».
Кремль із «нащадків» грізної «катюші»
Послав свій перший «гумконвой».

«Широка страна моя родная»,
Є бажання ширшою ще бути.
Тому і лізе ця ординська зграя,
Трупам вистеляючи путь.

«Мы за ценой не постоим...»
Ви розкажіть це краще їм —
Жінкам із Пскова і Рязані, —
Де їхні сини й кохані?

«С чего начинается Родина?»
Не з могил у краю чужим.
А там, де яблуні й смородина,
Посаджені батьком твоїм.

«Первым делом, первым делом...»
Знає кожен:
Терористи — «первым делом» у Кремля.
Приховати це брехня не допоможе,
Бо бандіт — бандіт і зблизька, і здаля.

«Соловьи, соловьи,
не тревожьте солдат...»
У російських гаях вже нема солов'ят,
Між рязанських беріз і московських дубів
Кремль вирощує нині убивць-яструбів.

«Я другой такой страны не знаю»,
Яку би так зазомбував хазяїн,
Що сусід сусіду буде скоро —
Внутрішній запеклий ворог.

«От Москвы до самых до окраин» —
«Руский мір» уздовж і впоперек.
Як кадилим, ним благословляє
Нові орди теж майбутній зек.

«На этой улице подростком»
Колись ганяв я голубів.
Тепер непрості тут «гости»...
Іх Кремль озброїв до зубів.

«Вставай, страна огромная»,
Твій судний день гряде.
Кремлівська зграя «тёмная»
На смерть тебе веде.

Аркадій МУЗИЧУК.

ПРО «БРАТЕРСТВО»

Вперто себе видає за слов'ян
Суміш азійська монголів, мерянь...
Бреше нахабно конгломерат
Начебто нам він товариш і брат...
Ми ж у генетиці «ведаєм толк»:
«Брат і таваріщ вам —
сизранскій волк»...

Сергій КОВАЛЬ.

«ЗЕЛЕНКА»

Торквато Тассо* в мові, що далеко
У світі піднебеснім не найгірша,
Чи відшукав би щось на кшталт
«зеленки»
І чи впустив би це до свого вірша?

Гаї шумлять... А слухають — солдати!..
І скло прицілу видасть друг наш сонце.
І ворог пре, і треба відсідати!
І в поміч буде Юрій на іконці...

Повернуться до нас «байрак»,
«дїброва» —
Обпалені улюбленці Шевченка...
У нас, сеньйори, теж чудова мова,
І місця в ній не буде для «зеленки»!..

* Тассо Торквато (1544–1595) — видатний італійський поет доби Відродження, автор героїчної поеми «Звільнений Єрусалим».

РОСІЙСЬКОМУ БРАТОВІ

Хунту угледівши й чорних полковників,
Шпетити їх праведно «буками» й «градами».
Перший ти серед афонських паломників,
А православ'я під кулями падає.

Ще Калита, щобіт ханський заслинивши,
Рити почав із Москви «рускоміріє».
Пре увсібіч ненажерливе глинище.
В нірці щурячий там людяність хиріє.

Хай не дивує тебе, що за ворога
Став ти від Сяну до Дону, брательнику.
І не кивай ти на фюрера хворого:
Глина одна в вас — замісу пекельного!

ПТАШИНІ КОЛОМИЙКИ

СИЧ

Вертольотів — що яєць тих!
Дметься, втім, московський Сич...
Він уже не розживеться
Двигунами в «Мотор-Січ»!

ОРЕЛ І КОРОЛЬОК

Переплутав двоголовий
Межі володінь своїх.
Корольок турецький лови
Влучно ці спинити зміг.

ПАПУГА

«Хунта кїївська», «кар-п-атель» —
Тараторить раз у раз.
Мов знайшов у сім каратів
Чистої води алмаз.

Микола ЦІВІРКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Російські полонені хочуть побачити американців, які воюють проти них.
— Ти ж англійську знаєш? Поговори з ними.

Геннадій НАЗАРОВ

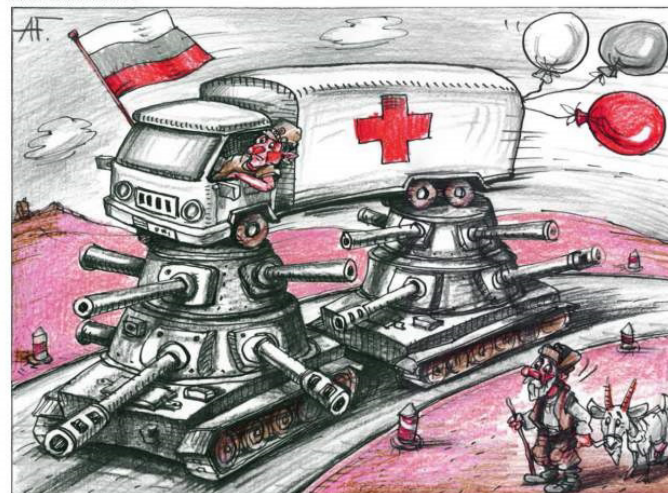

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Донбасс порожняк не гонит...

Анатолій ГАЙНО

Олексій КОХАН

Віктор ГОЛУБ

Андрій САЄНКО

НА РОБОТУ СЛІД ХОДИТИ РЕГУЛЯРНО

Хабарник-невдаха скажиться одному зі своїх горлічаних братів:

— Це, часом, не ти роздзвонив по всьому району, що я з браслетом сиджу під домашнім арештом. Адже ніхто, крім тебе, не бачив у мене цієї прикраси...

— Ні, про арешт я нічого не говорив. Але вчора опівночі, коли в «Ромашці» серед штатних завісників розгорнулася дискусія з приводу того, чому тебе вже два тижні немає там на роботі, то я, щоб загасити пустопорожню балачку, сказав, що ти на горді відкопав браслет періоду трипільної культури і тепер змушений два місяці сидіти з ним, очікуючи на експерта.

КИЕВО-МОГИЛЯНСЬКЕ ДОЛОТО ДЛА РИБОЛОВІ

Якось нинішній помітно захарчований спудей Києво-Могилянської академії приходить до Дніпра і бачить дядька, що, сидючи на набережній, наловив повне відро карасів. Студент був із велими допитливих і з нахилом до розгадування життєвих загадок: навчався ж бо на філософському факультеті та ще й у професора Олексія Гараня, який не зникає з телеекранів як експерт із найскладніших політичних і світоглядних проблем.

Присів хлопець неподалік, спостерігає, як дядько чіпляє приманку на гачок, закидає вудку і раз за разом витягає по рибині... А тим часом майбутній філософ зауважує, що поруч валяється тонка дерев'яна рейка, залишена нехлюями-будівельниками, що три роки ніяк не могли зробити дорожню розв'язку біля річкового вокзалу... Хлопець знімає заплічницю, дістає з нього долото, яким лагодив персональний комп'ютер, чіпляє його на довгий нитці до рейки і закидає у воду...

А тут саме хтось відволік увагу рибалки бляндярасами про шотландське озерне чудовисько Лох-Нес, мовляв, чи не водиться щось подібне і в нас тут, де колись закінчувався літописний Боричів узвіз... Хлопець тихенько забирає дядькову рибу і повільно прямує у напрямку Контрактової площі. Плуганиться вулицею Петра Сагайдачного, а люди з численних кав'ярень розплутують:

- Де це ви таких карасів наловили?
- Та де ж? Он біля річкового вокзалу, звідси видно...
- А хто вас навчив мистецтву риболовлі?
- У нас в академії і не такого навчати! Кращий заклад у світі! Наш Скворорода навчався, моськаль Ломоносов...
- А чим ловили?
- Долотом! Ось чим.
- От що то розумна дитина! І де їх таких докоцьких і винахідливих розшукує знаменитий Вячеслав Бреховецький?!

Почув і записав **Доброслав ЛИМАРЕНКО**, с. Веселинівка Баришівського району на Київщині

Якось до України приїхала файно вбрана, напомаджена за останнім криком моди, симпатична фіфочка. Подфіртувала вуличками Львова, та на Ринковій площі цій пані видалось замало чоловіків. Бо ж недовзі футбольний матч, отже, всі чоловіки хто рейковим, хто дрогопівним чи й таксомоторним транспортом потягнулися до стадіону. Ну, фіфа й собі за чоловіцтвом. Контроль на вході до стадіону жіночими принадами взяла, стражів порядку — модним декольте, суддівську бригаду — міні-спідничкою. Пробралася на стадіон, ген до зеленого поля. Глядь, а на воротах та-а-а-кий козарило! Та ще багато файних хлопців зеленим газонном бігають, а з трибун дудкають, свистять, погукують. Аж губонька зацівіла, серце затріпотіло. Отут вже, кралечці, зналося, що всі «чуваки» її. Тому підморгнула, того повітряним цюмоцюмочком зачепила, а перед тим на клабучку крутнула та ніжку вище панчіх задерла...

Та диво дивне! Жодна з трибун у її бік не засвітилася, ніби сердечка їх із каменю-граніту. Фіфа вже й туфельку знімала, і без того коротку спідничку парашутиком робила, а хоч би хто з чоловіків блямаки витріщив. Усі очиська на поле! А там жодної дівачки. Розібрало таке зло, стала крутитись, привертати увагу, а ніхто не привертється. Придивилася пильніше, а це ж жіноченависники, якісь вишколені безсердечні мілітаристи. Казали ж у Європі, що на львівський стадіон жіночальники не ходять, а тільки хлопачки-бандероси. Та не одинаки, не вовки-самітники, на всіх трибунах тусується ціла армія. Покурінно, посотенно, подивійзінно. О, навіть порохом од цигарок тягне, а одколон такий убивчий, що й рому не треба, усіх навчених собачор з сліду збиває. Львівський гонор відчутно навіть у жестах, ручному

виплескуванні емоцій, коментуванні. Вони і свистять, і ногами тупотять по команді. Якщо добре придивитися, можна побачити лисих розвідників і бородатих десантників. А стрижі (коротко стрижені) — не новобранці, а добре підготовлені карапузи: вмійот і гопака танцювати, і навчулачки битися, зі всіма видами зброї обходяться, як футболісти на полі із м'ячем, ще й будь-яку комп'ютерну систему можуть зламати.

БАНДЕРОСИ

Фейлетон

Профі! Найбільші горлачі здатні перекричати гул літаків, танків і підводних човнів; це командири. Що голосніше кричать, то більший штир мають. Он того увесь стадіон чує, а тут же не менше п'яти армій засіло. Не інакше, як найгорластіший командувач фронтом. Об'єднаним. А батлі на трибунах — для маскування, щоб ворог не розкусив, що це не військовики. А оті, що матюкаються, то московські шпигуни. Їх давно вже розкусили і всіх тримають на прицілі. Снайперів ніхто не бачить, але вони тут є. Певне, сидять за прожекторами і світять усім шпигунам в очі. А може засіли під трибунами чи лежать під лавками, чи й під зеленим газон футбольного поля залізли і зедати через зелені перископи дивляться усім ворожим уболяванцями в очі. Отой із закрученими догори вусами — найбільший шпигун, і вуса у нього зовсім не вуса, а супутникові антени, і його довгі вуса зовсім не вуса, а докатори, що здатні приймати і випромінювати, шифрувати і розшифровувати шифрограми вищого командування трьох іноземних розвідок. Фіфа зустрічала його у паризький штаб-квартирі об'єднаних шишпорок. О, тут закоренилися агенти щонайменше ста

зацікавлених розвідок. Та всіх уже виявлено. Це ж Львів — стратегічний стадіон! На трибунах — найкраще вишколена армія світу, у котрій генерал знає усіх підлеглих — від полковника до пластуна, а кожний пластун ніхочом чує усіх своїх і чужих підпластунців і виховників, молодших командирів і старшин, і навіть полковників. Тут багато жінок і дівчат. То особлива сила, секретна. Вони здатні впливати на серце і розум противника одним поглядом. А як бравую котра поведе, то вже не спам'ятається, чий ти воїн і за кого маєш воювати... Підеш за такою хоч під танки! Не дарма хлопачки тримаються за їх спідниці. Підкаблучники! Е підлітки, навіть діти. Це особлива військова сила; вони пройшли тренування у комп'ютерних гентах; вмійот свистіти на глянних і вербових свистках, дудкачи на дудках, бити в малі барабачники, збиваючи з пантелику секретні супутники й ворожі літаки.

А на полі бігає команда переодягнених бандерос. Дарма, що їх зібрали з цілого світу. Вони бандерос великої мілітарної держави, що не побоялася позбутися навіть свого ядерного потенціалу, бо вперена у власній правоті та силі. Навіть від мільйонної армії відмовилася, бо має ось такі надсекретні психотаріки. Це не стадіон, а Везувій-мілітаріа-модернатор. З цього криковиська іде загроза усьому світові. Варто поглянути на ці нахабні і зарозумілі пики, що крикохвилями женуть гол за голом у чужі ворота. Це їх репетиція перед евраонаступальною операцією під подовою назвою «Дуальомитний гамбіт». Як тільки зметуть цих бутсодарів, візьмуться за Європу, а тоді й Америку, за обидва її континенти. Вони нікого не пошкодають. Дістанеться всім азійцям, навіть острівним цивілізаціям. Що вже й казати про близький і далекий схід, по-

штиву Польщу чи нахабну Московію. А ще як німців прикинуть синьо-жовті шнурівки на чорно-червоних бутсах зав'язувати, буде кінець Європи. Та що там Європі, вони викили усьому світові. Подивіться на їхні транспаранти! Це ж Хіросіма, Багдад, Тріполі і сектор Газа разом взяті. Там шифровки усім крикунам світу, як дітяти на випадок нічії і, що робити, коли буде програвш, і куди рухатися при переоможному рахунку. А їхні синьо-жовті та чорно-червоні штандарти заодно із небом, сонцем і місяцем, днем і ніччю. І портрет Бандери — їхнього зверхника над зверхниками, що у тюрмах двох держав вижив. Його боялися Пласудський, Гітлер і Сталін. А це ж єдиний стадіон його бандерос. Ось чує як в ціланий пориві гучать: «Гола! Го-ла-ла-ла!» А потім — всемім громом «Ла-ла-ла-ла-ла!» Це вже приспів до відомої пісні про нинішнього послідовника Сталіна. Дотепники ці банд ероси!

Таких не можна пускати ні на один стадіон із фіфочками, інакше всі шопи доведеться зкривити, вся інтимна індустрія загине. Крісел не рвуть, петард не кидають, на провокації не ведуться, і хоч з гармат стріляй, будуть кричати «Слава!», «Г-г-о-о-о-ла-ла-ла-ла!» і «Ла-ла-ла-ла!». І хоч би хто завважив модно вдягнуту фіфу. Не дарма ж колись за старої Польщі, та й за расейських совітів тим вірнопідкаблучним батярам у Львові забороняли і домівки будувати, і крамнички заводити, і навіть на інтимні плячувки ходити.

Поволеньки-поволеньки, щоб ніхто не помітив, аби не осміяли, вислизнула фіфочка з того соровомиська та вже аж у Європі, відсапавшись, розбазікала усьому світу, які у Львові хлопачки зіпсути. Фіфоновисники. Одне слово, бандероси!..

Сергій ЦЮРИЦЬ.

ЗРАДЖЕНЕ КОХАННЯ

Ти зізналась мені в таємниці одній, Що добила мене до останку, Що не любиш ти пиво — цей дивний напій, Не вживавш його навіть в дозі малій І не п'єш його ввечері й зранку.

Шокувала мене ця страшна новина, Підкосила ця звістка жажлива. Раз не бачиш ти сенсу ні в чім, крім вина, То як може в нас бути дорога одна, Як можливо прожити без пива?

Як же зраджено підло моє почуття, Розшматовано ніжне бажання. Раз лаштуєш без пива своє ти життя, Хай летить чорним каменем у небуття Наше чисте і світле кохання.

ОДА ПИВУ

Без тебе жити зовсім неможливо. Як можна не любити запах твій? Хоч як би почувався я жажливо, Ти завжди тонуш піднімаєш мій.

Коли у мене просто все чудово, З тобою ще чудовіше стає. Життя з тобою різнокольорово Веселою на сонці виграє.

Твій смак ні з чим не можна порівняти, У нім весь світ оркестром грає туш, Бо ти тепло, що б'є крізь сірі грати, Бо ти бальзам для наших спраглих душ.

І взагалі, не так уже й важливо, Чи світли ти, чи темну маєш суть. Моє ти рідне, дивне, миле пиво, Без тебе й дня не можу я пробути!

Гнат ГОЛКА, м. Луцьк

Мал. О. ДУБОВСЬКОГО

— А що ж робити!? Бо життя таке.

«Розуму в нього — палата! № 6»
 «Інколи він використовував голову навіть для думок»
 «Є у хлопця голова на плечач! Своїми очима бачив»
 «І ось стою я тут перед вами, така гарна, якщо добре подумати...»
 «Земля добу крутиться на одному місці і рік навкруг Сонця»
 «Кохана моя! В тебе очі, як зорі жовті-жовті!»
 «Їх міцно зв'язали романтичні обов'язки перед Батьківщиною»
 «Скарги одна за одною перекочувували з його голови в різні інстанції»
 «Доки годинна стрілка раз пройде, хвилинка десять разів назад вернеться!»

Надія СЕМЕНА.

ІНВЕСТИЦІЮ — В КАЗНУ!

І до чого ж кровожерливі бувають у нас деякі політики! Вони, бач, за приклад нам усе якогось Лі Куан Юна тицяють. От віц, цей колишній принципний правитель Сингапуру, борючись із корупцією та злодійством на державному рівні, посадив, бач, за грати аж трьох своїх найліпших друзів.

Ну то й що з того?! Посадив... А де економічний ефект?! І на дрібку солі не набереться. Ні, щоб підійти до цього питання творчо, креативно, з економічними викладами... Аби усім було добре, а державі — насамперед!

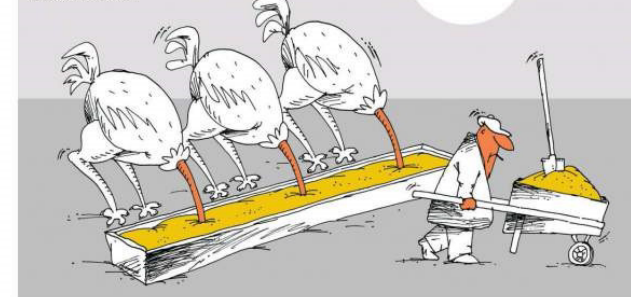
А чого б, скажімо, нам своїх корупціонерів та... не продавати?! Туди, за отой рубіж. Скажете: а хто їх там купуватиме. Повірте, і в тих світах діачів-ділків по саме нікуди набереться. Комусь, дивись, та й припаде до душі наш неповторний чиновницький досвід із розкрадання рідної держави.

А якщо раптом хтось із зарубіжних маркетологів закрутить носом і відмовиться брати за грубі гроші наших корупціонерів, тоді нехай нам просто також платять... Хоча б за те, аби оти непогамовну заразу вітчизняної корупції ми ніде більше у світі не поширювали.

Оце вам, уважайте, вже й перша інвестиція намалювалася!.. В економіку нашої розграбованої країни, що вже третє десятиліття бореться із всілякими видами та підвидами хабарників-зłodот. Отож-бо!..

Максимів Юрко КРУЦЬ.

Валерій МОМОТ

ЗЯБЛИК

Жартівлива скоромовка

Хтось, хитаючись без хліба,
Хліб хотів, хоч з хлібом схибив
В затінку дібров...

Зяблик з дуба здивав здобу
І здобав ту здобу дзьобом!
Ну, і будь здоров!

Микола ЦИВІРКО.

На березі річки сиділо жабеня й сумно дивилось на своє відображення. Із дзеркально-голубуватої води на нього споглядало щось зелене й окате. «Невже це я? – думало воно. – Невже це я таке маленьке й не-красиве?».

– Я ще страшнішого в житті нічого подібного не зустрічало, – аж уголос мовило. І шубовснуло між очерет, ніби ховаючись від самого себе.

– Не хочу бути жабеням! – твердо вирішило зелене. – Краще буду кимось іншим, красивим і чепурним.

Вискочило на берег та й іде собі лугом. Коли бачить – щось таке величезне з довгою шиєю траву зелену щипає.

– Хто ти будеш? – ще здалеку запитало жабеня.

– Я кінь, хіба не бачиш? – форкнув гнідий, не відриваючись від молоді паші.

– А ти красива тварина? – не вгавало зелене.

– Ну, – потяг поволі кінь, – кажуть, що в селі від мене кращого нема. І станом гарний, і до їжі невибагливий, і роботи ніякої не боюся.

– От добре, – зраділо мале, – я

теж буду конем. І припало пастися разом з гнідим.

А той тільки сміється:

– Ото придумало! Жаба конем хоче бути! А як ти плуга в полі тягати

будеш та хазяїна возитимеш?

Подумало жабеня, що кінь правду каже, та й подалось собі далі. Коли ж бачить – на куці калини хтось си-

дить, і таку гарну пісню веде, що й самому захотілось підспівувати.

– Ти хто? – запитало зелене.

– Соловейко я.

– Гарно співаєш, – похвалило жабеня нового знайомого.

– За це мене усі й люблять, і поважають, – солодко й мелодійно прошебетав соловейко.

Жабеня, почувши ці слова, швидко видряпалось на калину й потягло:

– Ква-ква-ква, ква-ква-ква!

– А це що за жаб'яча серенада? – запитують інші птахи, що позлітались на той спів окатого. А воно гордо заявляє:

– Хочу бути соловейком!

– Як же ти можеш бути соловейком, якщо ти вже є жабеням? – засміялись птахи. – А літати умієш? А крила в тебе є? – не вгавали пернаті. – Скільки живемо, а такого дива ще не бачили, щоб жабеня соловейком стало. Оце так! Іди краще назад до річки та співай там!

Опустивши голову, присоромлене жабеня подалось додому. Сіло на березі та й знову на своє відображення сумно поглядає. А тут неподалік два хлопчики череду корів пасли. Уздрівши жабеня, один з них мовив:

– Дивись, братику, яке гарне зелене жабеня сидить. Давай його татові покажемо! – І побігли обоє потаху.

Почувши розмову цих хлопчиків, зрозуміло тоді жабеня, що кожен красивий і неповторний по-своєму, що в кожного є щось таке, що подобається іншим. І не потрібно бути на когось схожим, бо цим тільки можна насмішити. Завжди треба бути самим собою.

Повеселішало тоді зелене, аж великі очі від щастя заблищали. І від того жабеня стало ще гарнішим, ще чепурнішим. Воно сиділо непорочно на тому самому місці й чекало, коли прийде тато маленьких пастишків, щоб подивитися на його вроду.

Василь ТИТЕЧКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

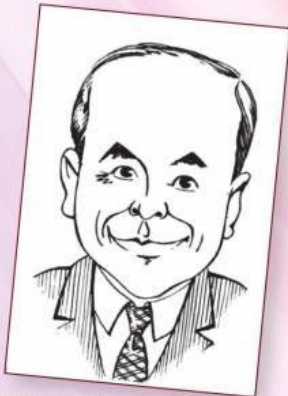

НА МИКОЛУ РУДЮ

«Я не підмайстер і не мниха», –
Писав колись Микола Рудь.
Міг римувать рядочки стиха,
Тепер же зміг роман утнуть.
Та хоч і вірш любов'ю дише,
І вкладено в роман любов,
А жаль, їй-богу, що раніше
На прозу він не перейшов!

ОЛЕКСІ ЮЩЕНКУ

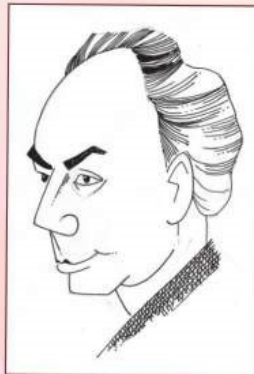
Ніщо були б і критиків докори,
і на Парнас ти пішки б не чесав,
Коли б на всі твої, Альошо, твори
П. Майборода музику писав.

СЕРГІЄВІ ВОСКРЕКАСЕНКУ,

майстрові безадресних епіграм

Епіграма в вас химерна:
Безадресна, а зубата.
Ще до автора поверне,
Не знайшовши адресата.

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Дмитро Білоус (1920–2004)

СТЕПАНОВІ ОЛІЙНИКУ*

У вашій мові є «макушка»,
«Рощот», «наоборот», «вудела»...
Про це б сказав Кіндрат Галушка*:
«Олійник тут не в курсі дела»!

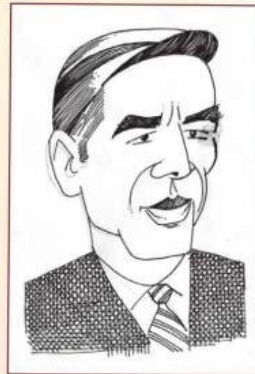
* Кіндрат Галушка – комічний
персонаж із п'єси О. Корнійчука
«В степах України»

ПЕТРОВІ ПЕРЕБИЙНОСУ*

З нагоди виходу книжки «Третя спроба»

Висока ця гора – Парнас,
побий її хвороба!
Уже штурмую третій раз –
не жарту: «Третя спроба»!
Але то в спорті – кілька спроб.
А тут – не спорт, не хобі.
Дерзай! Давай найвищу з проб
уже при першій спробі!

Страхине перо не в гусака...

– А як зблід той, хто все літо засмагав,
видно тільки з-під трусів.

З учнівського твору.

– У дівчинки перехідний вік, вона
мусить пхати в рот що попало, якщо в
рот нічого не лізе.

З поради лікаря.

– Отелло нерівно дихав на Дездемону,
бо у нього була астма.

З учнівського твору.

– Вона знайшла хлопця з далекого
району, з голубники.

З учнівського твору.

– Як тільки винайшла палку та первісна
людина, з під якої і почали трудитися.

З учнівського твору.

– Все життя пропрацював передови-
ком, ким мене вішали, знімали, освіжа-
ли і знов вішали.

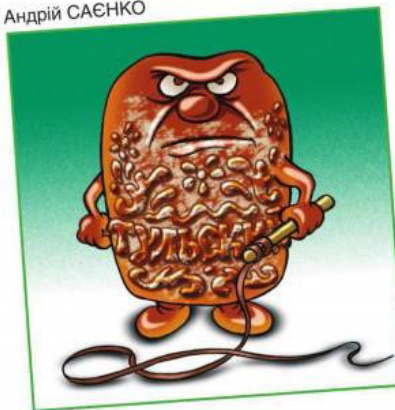
З автобіографії.

– Безмежно вдячні за люб'язно надані
дані на Даню.

З листа-подяки.

Подав **Флоріан БОДНАР**.

Андрій САЄНКО

Олександр КОСТЕНКО

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

КОСТЯНТИН КАЗАНЧУК

У Перчанському цеху...

СЛОВО ПРО ПОБРАТИМА

Майже тисяча сторінок – за чотири роки... Приємно подивував шанувальників українського художнього слова своєю новою (чотирнадцятою!) книгою «Усмішкою витру слюзу» відомий письменник, лауреат літературної премії імені Остапа Вишні, сміховий префект журналу «Перець» у Рівненській області **Юрій Береза**. Це чи не

стовідсотково свіжа праця нашого земляка обсягом понад 900 сторінок, написаних за останні чотири роки, в яку увійшли ліричні твори, віршовані «Запотиличники» та прозові «Замильовки», байки, притчі, епіграми, літературні пародії, дві сатиричні повісті, афоризми та футбольна поема! До того ж, всі вони пройшли «апробацію на людях» завдяки публікаціям у багатьох періодичних виданнях України та колективних збірниках, як-от газета «Сільські вісті» та книга «Путлер капут», що вийшла друком у видавництві «Журналіст України».

А благословило у світ це досить цікаве та змістовне видання рівненське видавництво «Волинські обереги» за сприяння влади краю та окремих спонсорів. Єдине не тішить – куций наклад. Причина зрозуміла: дався взнаки постійний брак коштів. Але це

не новина для сьогоднішніх реалій, коли держава в особі обласних управлінь культури і туризму, що фінансує видання, згідно з новою програмою підтримки книговидавництва повністю викуповує книги для власних потреб, залишаючи таким чином їхніх авторів із нічим. Самі ж видання, посилаючись на високу вартість книг, з авторами розраховуватися не мають можливості. Ось така виходить тема для чергової сатири.

Та попри все українська книга проривається до читачів, як ось і цей солідний фоліант творця художнього слова з краю Української Першокниги, першого європейського вищого навчального закладу, батьківщини Уласа Самчука та Бориса Тена. Читаймо, журімося та сміймося заради повноцінного життя.

Юрій ІЩЕНКО.

Андрій ПОПОВ

Валерій МОМОТ

Закохався я в гумор уже немолодим. Усе йшло як треба: веселився, аж гай шумів. Писав, рвав, переписував, читав друзям, знову переписував... На машинці не друкував. Бо не мав! І не подобалося мені клацати – заважає виношувати серйозні теми, відволікає від контактів з вищими гумористичними силами. Тому доводилося відразу друкувати в газетах. Воно й простіше – без зайвого клопоту. А потім і людям краще показати надруковане, не доводиться розбирати чужий почерк. Хоча він у мене, скажу без похвальби, досить розбірливий. Якщо людина погляне крізь добрі окуляри... Люди читали, і дехто навіть сміявся. Ну, не так що реготав чи заживіт хапався, ніби його хтось лоскоче, але загалом сміявся досить позитивно. Дехто, ніде правди діти, після ознайомлення з моєю стихійною творчістю похмуро оглядав автора з ніг до голови й багатозначно похитував головою. Ну, це, видно, з тих, кого природа під час народження випадково огріла макогоном надзвичайної людської значущості. Їм не личить сміятися. Аби не втратити суспільної ваги. А загалом

село відгукувалося сміхом на мої жарти. І луна він них часом досягала навіть кордонів України. Ну ж і радісно тоді жилося! Хоч і не дуже заможнo. Навіть навпаки... Але ж людське щастя не тільки в харчах і ганчір'ї. Треба, щоб у тебе завжди душа співала і щоб ніколи тебе не покидала любов.

Та раптом моя любов до сміху чкурнула кудись у невідомому напрямку, як примхлива молодичка, і я, засумувавши, заліг, як кажуть, на дно. Аж на цілих двадцять років. І тільки недавно, вже на схилі літ, знову прорвало, та шваркнуло так, що важко й описати: не відриваюся від стола, пишу, пишу й пишу... Доводиться і ночі надрипати. Зовсім вибився із сил. Сам собі дивуюсь: і де воно взялося на мою сиву голову? Ніби хто порчу навів... Через слабе здоров'я

іноді й поплакати не зайве, а я заливаюся сміхом... Вже й на похорон дещо підготував (я з хазяйської родини!) і місце на цвинтарі облюблював (знаєте, як гостро сьогодні стоїть питання про ринок землі!), а мені все смішно й смішно. Не раз уже навідувалась до мене й пані Костомаха зі своєю іржавою косою; приходить вона, мабуть, не для веселощів, а щоб порадитися про мої подальші життєві плани, потреться об одвірок, поколупає кінчиком коси припічок, подивиться, що я чи то «Перець» читаю, чи то пишу до нього, вилається брутально по-московськи, хряпне дверима і полетіла як навіжена... Певно, за лінію розмежування на Донбасі допомагати всіляким північним забродам під гудіння «джмелів» відлітати у світ потойбічних саун. Благородна справа! Туди їй і дорога.

А я все сміюся і сміюся. І від усіляких недуг і негараздів лікуюся сміхом.

Тож будемо жити, працювати, кохатися і сміятися разом!

Анатолій ОБРИНЬБА.с. Тури Решетилівського району
на Полтавщині

ПЕРСЬКІ НАРОДНІ АНЕКДОТИ

ПАНІ І ЖЕБРАК

Жебрак постукав у двері будинку і попросив милостину. Господарка була в цей час на даху, і вона відповіла жеброві:

– Коли б я була внизу, дала б тобі шматок хліба.

– Жебрак прийшов удруге, коли господиня була внизу. На прохання жебрака вона сказала:

– Коли б я була на даху, то я кинула б тобі згори шматок хліба.

– Ех, пані, бачили ми і твій верх, і твій низ!..

ЯК НА ЦВИНТАРІ

Один чоловік повністю розорився і розпродав усе своє майно за безцінь. Якийсь він ішов по вулиці зі своїм сином, а повз проходила траурна процесія. За покійником ішов натовп. Один із родичів померлого, голосно плачучи, примовляв:

– Тебе несуть туди, де цієї ночі в тебе не буде ні хліба, ні води, ні килима, ні світла, ні подушки, ні постелі, ні догляду, ні уваги, ні турботи!

– Хлопчик почув ці голосіння і питає батька:

– Що, хіба вони його несуть у наш дім?

ПІРШЕ, НІЖ НІЧОГО

Один чоловік спитав іншого:

– Що в тебе сьогодні на вечерю?

– Нічого, – відповів той.

– Це ще добре, а от у мене і на вечерю нічого немає, і до того ж гості прийшли!..

БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ

У книгопродавця запитали, як іде торгівля.

– Дуже кепсько, – відповів той.

– А в чім причина?

– Адже в кого є гроші, ті неписьменні, а хто знає грамоту, в того немає грошей. Яка ж торгівля може бути в цих умовах?

ПАДИШАХ І ПОЕТ

Падишах написав вірша і показав його «царю поетів» свого двору. Кращий із кращих поетів двору сказав, що вірш нікудишній і не гідний величі падишаха. Володар обурився і наказав прив'язати поета до ганебного стовпа.

За кілька днів падишах пробачив поетові. Але невдовзі знову написав вірші, показав їх «царю поетів» і каже:

– Подивись, чи гарні вірші я склав?

«Цар поетів» прочитав вірші і тут же помчав, як навіжений.

– Ти куди погнався? – здивувався падишах.

– До стовпа!

ЗЛОДІЙ І ДЕРВІШ

Злодій уночі заліз у дім дервіша і нишпорить, що б поцупити. Проте так нічого й не знайшов. Дервіш не спав, підняв голову і каже:

– Я навіть серед білого дня нічого тут не знаходжу, а ти захотів тут щось знайти вночі!

ДОТЕПНИЙ ДЕРВІШ

Дервіш попросив чоловіка дати йому їжі на дорогу, той дав. Дервіш тут же з'їв усе, що дали. Тоді чоловік питає:

– Навіщо ж ти відразу все з'їв? Адже в тебе ж попереду тривала дорога!

Треба ж було щось залишити...

– Та тут хліба на один день... Яка різниця – нести його на спині чи в животі.

ГЛУХИЙ

Неписьменний селянин попросив моллу написати листа його братові. Останню фразу листа він продиктував дуже голосно:

– Напиши ще: «Передайте вітання моему дорогенькому дядечкові».

– А чого ти горлаєш? – спитав молла.

– Бо мій дорогенький дядечко глухий, як пень.

ДОРОЖЧИЙ ЗА ІШАКА

Селянин привів своєму поміщику у подарунок баранця. За це поміщик розпорядився подарувати селянинові ішака. Бажаючи виявити повагу до свого господаря, селянин сказав:

– Що ви, що ви? Не треба, ви для мене дорожчі за сотню ішаків!

БЛАЗЕНЬ І ПАДИШАХ

Зазвичай султан на свята усім своїм наблизеним і воєначальникам дарував халати. Коли черга дійшла до придворного блазня, то султан наказав дати йому осялячу попону. Всі зодягли святкові халати і прийшли на прийом до падишаха. А блазень накинув на плечі попону, також прийшов на прийом і каже:

– О вельможі й воєначальники, подивіться, чим відзначив мене падишах! Вам він подарував звичайні халати, а мене нагородив одягом, який носить сам.

ЕФЕКТИВНЕ ЛІКУВАННЯ

Якось зустрілися двоє лікарів і розговорились про методи лікування, тонкощі фахового обслуговування. Один питає другого:

– Я чув, що ти покинув місто, де практикував. Що сталося? Адже там було так багато пацієнтів.

– Було, та, як мовиться, загуло. Поступово всі перемерли, місто обезлюдніло, мені там більше нічого робити.

СУВОРЕ ПОКАРАННЯ

Одна ханум, обмінюючись зі своєю подругою новинами, сказала:

– Ось уже кілька днів наші кури не несуться. І ми вирішили їх за це суворо покарати.

– І як же ви їх покарали? Мабуть, побили? – спитала подруга.

– Ні, гірше. Ми зарізали їхнього півня і з'їли його.

Хрестослів КВІТИ У ГОРЩИКУ

Склала Олена БЕГМА

Малював Анатолій ВАСИЛЕНКО

Ця заморочка складається з двох частин: власне, хрестослова «Горщик» і стільникового медоворда «Квіти», в якому слова слід вписувати за годинниковою стрілкою, а їхній початок помічено рисою.

КВІТИ

1. Звивина річища ріки. 2. Хімічна речовина – потужний вибуховий матеріал. 3. Вона – не вовк, у ліс не втече. 4. Загадка, в якій треба вгадати слово, поділене в підказках на окремі склади чи букви. 5. Світільник на високій підставці. 6. Майстер, який виготовляє скляні вироби. 7. Багатоколірна смуга, яка утворюється при проходженні світлового променя через призму. 8. Найбільша пустеля світу. 9. Густа, тягуча солодка речовина. 10. Невеличке портове судно. 11. Ліанова тропічна пальма, гнучкі тонкі стебла якої йдуть на виготовлення меблів. 12. Моллюск із черепашкою на спині. 13. Частина світу в Північній півкулі. 14. Сталевий брусок із насічкою, вид напилка. 15. Райцентр Вінницької області. 16. Невелика легка будівля для торгівлі. 17. Він є у дерева й у слова.

ГОРЩИК

По горизонталі: 1. М'який білий вапняк, придатний для білення або писання на класній дошці. 4. Вона буває «Лікарською», «Бердичівською», «Молочною»... 6. Чорна тополя. 12. Представник народності, що живе в Гренландії та на полярному узбережжі Північної Америки. 13. Національна валюта США. 15. Вартість на грошовому знаку. 16. Електричний пристрій для нагрівання води. 17. Теплообмінний промисловий апарат, призначений для генерації парогазової суміші. 26. Медичний огляд, який проводиться з метою завчасного виявлення захворювань. 27. Манера співу та інструментальної гри, особливо часто використовується в рок-музиці. 28. Історична форма спільності людей, об'єднаних єдиною мовою і територією.

По вертикалі: 1. Густа солодка маса зі збитих вершків, молока, масла та яєць. 2. Страва з телятини або свинини, смажені шматочки корейки. 3. Так називають пристрій для створення диму або багаття, розведене для захисту від комарів. 5. Собака особливої породи з великою тупою мордою, широкими грудьми та короткими товстими лапами. 7. Спортсмен, що займається боротьбою самбо. 8. Грецька міфологічна істота з кінською тулубом і людською головою та грудьми. 9. Видовжена вперед передня частина голови свині. 10. Так у старовину називали в'язницю, тюрму. 11. Червоногрудий птах. 13. Символічний напис на гербі, щиті. 14. Білковий фермент в людському організмі, що «відповідає» за кров'яний тиск. (Підказка: друга літера – «е»). 18. Давньогрецький бог підземного світу. 19. Найпоширеніша хімічна неорганічна сполука на землі, до класу якої належать вода, пісок, вуглекислий газ. 20. Навальний напад військ на противника. 21. Пропущене під час сівби місце на ниві. 22. Поверхня телевізора, на якій демонструється зображення. 23. Неповноцінний заміник чого-небудь, сурогат. 24. Вид цінних паперів. 25. Ольга у дитинстві.

Відповідь на хрестослів «ОЛЕГ ЧОРНОГУЗ», уміщений у «Перці» №4.

По горизонталі: 5. Вінниця. 6. Ярослав. 9. Англія. 10. "Перець". 14. Автор. 15. Авторитет. 16. Народ. 19. "Докір". 22. Роман. 23. Поділля. 24. Проза. 25. Росія. 28. Команда. 30. Геній. 31. Вишня. 36. Ідеал. 37. Калинівка. 38. Закон. 41. Лелека. 42. Талант. 43. Столиця. 44. Постаць. **По вертикалі:** 1. Діброва. 2. Сцена. 3. Праця. 4. Патріот. 7. Слово. 8. Орден. 11. Дорога. 12. Гроші. 13. Папаха. 17. Біографія. 18. Погрібний. 20. Новатор. 21. Флорида. 26. Степан. 27. Гончар. 29. Арена. 32. Єдність. 33. Факел. 34. Школа. 35. Доброта. 39. Серце. 40. Антон.

Редакція залишає за собою право на редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 5 • Травень 2017

КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводий Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»

на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-

гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Адреса редакції:

01103, м. Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

тел.: (044) 284-77-00

Адреса для листування: 01103, м. Київ, а/с 67

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

e-mail: perets.peredplata@ukr.net

Відділ маркетингу та реклами:

тел.: (044) 284-77-00

e-mail: perets.reklama@ukr.net

Головний редактор: Юрій ЦЕКОВ

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Юрій ІЩЕНКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 11069.

Загальний наклад 13 100 прим.

Підписано до друку 19.05.2017 р.

Формат 60х84/8. Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© Перець. Весела республіка. 2017

НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ НАЙМАНЦЯ ІВАНА ПРОБКІНА В УКРАЇНІ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський — Василь ШАРОЙКО
Донецький — Павло КУЦЬ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський — Павло КУЦЬ
Львівський — Олег КАЧКАН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУПТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА

Тернопільський — Ярослав БОРСУК
Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олексій ТИМОШУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67

Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net